ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
3 Οκτωβρίου 1985 *

Στην υπόθεση 119/84,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Corte suprema di cassazione προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 περί ερμηνείας από το Δικαστήριο της Σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 « για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις », με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

P. Capelloni και F. Aquilini

και

J. C. J. Pelkmans,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως την ερμηνεία του άρθρου 39 της παραπάνω Σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore, T. Koopmans, K. Bahlmann και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: P. Heim

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν

— η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον R. N. Ricks, Treasury Solicitor,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. Olmi, βοηθό γενικό διευθυντή της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον S. Pieri, ιταλό υπάλληλο της Επιτροπής βάσει του συστήματος ανταλλαγών με τους δημόσιους υπαλλήλους των κρατών μελών,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα, ο οποίος ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Ιουλίου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα πραγματικά περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 9ης Νοεμβρίου 1983, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 8 Μαΐου 1984, το Corte suprema di cassazione υπέβαλε, δυνάμει του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 περί ερμηνείας από το Δικαστήριο της Σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 « για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις » (εφεξής: η Σύμβαση), τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 39 της εν λόγω Σύμβασης.

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ των Capelloni και Aquilini, αφενός, και του Pelkmans, αφετέρου. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, το Εφετείο της Brescia, με την από 19 Δεκεμβρίου 1980 απόφασή του, επέτρεψε στον τελευταίο, δυνάμει των άρθρων 31 και επ. της Σύμβασης, να προβεί στην εκτέλεση στην Ιταλία αποφάσεως που είχε εκδώσει στις 8 Μαΐου 1979 το Πρωτοδικείο της Breda (Κάτω Χώρες) και σύμφωνα με την οποία οι Capelloni και Aquilini καταδικάζονταν να καταβάλουν στον Pelkmans το ποσό των 127 400 HFL, πλέον τόκων και εξόδων.

3 Κατά της αποφάσεως αυτής οι Capelloni και Aquilini άσκησαν ενώπιον του ίδιου Εφετείου προσφυγή κατά το άρθρο 36 της Σύμβασης. Στηριζόμενος στο άρθρο 39 της Σύμβασης και ενώ εκκρεμούσε ακόμη η προσφυγή, ο Pelkmans ζήτησε στις 13 Μαρτίου 1981 τη συντηρητική κατάσχεση των ακινήτων που ανήκαν στους Capelloni και Aquilini.

4 Στη συνέχεια, ο Pelkmans ζήτησε την κατά το άρθρο 680 του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας επικύρωση της γενομένης κατασχέσεως. Κατόπιν ανακοπής που άσκησαν οι Capelloni και Aquilini κατά της αποφάσεως περί επικυρώσεως, επικαλούμενοι τη μη τήρηση ορισμένων διατάξεων του παραπάνω κώδικα σε θέματα συντηρητικής κατασχέσεως, το Εφετείο, με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1981, έκρινε ότι η, δυνάμει του άρθρου 39 της Σύμβασης, πραγματοποιούμενη κατάσχεση δεν εμπίπτει

στις προαναφερθείσες διατάξεις του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας. Για τον ίδιο λόγο, το Εφετείο απέρριψε την αίτηση του Pelkmans για επικύρωση, κρίνοντας ότι στο άρθρο 680 του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας, το οποίο προβλέπει τη σχετική επικύρωση, δεν εμπίπτουν κατασχέσεις όπως η προκειμένη.

5 Το Corte suprema di cassazione, το οποίο επελήφθη της υποθέσεως, αποφάσισε να αναβάλει την έκδοση οριστικής αποφάσεως και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα ερωτήματα:

« 1) Τα ασφαλιστικά μέτρα επί των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη, τα οποία μπορούν να ληφθούν μετά την άσκηση εκ μέρους του προσφυγής κατά της αποφάσεως περιαφής του εκτελεστήριου τύπου στις αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, διέπονται από τους δικονομικούς κανόνες του εσωτερικού δικαίου, όσον αφορά τις λεπτομέρειες εφαρμογής τους, τις προϋποθέσεις που αφορούν το κύρος τους και τις έννομες συνέπειές τους, ή τα κράτη που έχουν προσχωρήσει στη Σύμβαση των Βρυξελλών είχαν την πρόθεση να θεσπίσουν ενιαίο νομοθετικό κείμενο, ομοιόμορφο σε όλα τα συμβαλλόμενα κράτη, προορισμένο να διασφαλίσει medio tempore την απαγόρευση διαθέσεως εκ μέρους του οφειλέτη των περιουσιακών του στοιχείων, σκοπό που ικανοποιείται με την έναρξη της αναγκαστικής εκτέλεσης μετά την απόρριψη της κατά το άρθρο 37 της Σύμβασης των Βρυξελλών ασκηθείσας προσφυγής, χωρίς να απαιτείται ειδική απόφαση επικυρώσεως της αποφάσεως για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων;

2) Μολονότι η εκδοθείσα σε αλλοδαπό κράτος απόφαση έχει ήδη κηρυχθεί εκτελεστή σε συμβαλλόμενο κράτος, είναι αναγκαία, προκειμένου να καταστεί δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων επί της περιουσίας του διαδίκου, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, η έκδοση αποφάσεως που παρέχει άδεια από την ίδια δικαστική αρχή ή, αντιθέτως, ο αιτών τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων μπορεί να προβεί απευθείας στη λήψη τους, χωρίς να απαιτείται ειδική άδεια;

3) Στις περιπτώσεις που διέπονται από το άρθρο 39 της Σύμβασης των Βρυξελλών, εφαρμόζονται επίσης οι δικονομικοί κανόνες του κράτους στο οποίο λαμβάνονται τα ασφαλιστικά μέτρα, κανόνες οι οποίοι προβλέπουν ανατρεπτική προθεσμία, εντός της οποίας πρέπει να ληφθούν ή να αρθούν τα ασφαλιστικά μέτρα, η οποία αρχίζει από την ημέρα που ο αιτών έχει τη δυνατότητα λήψεως των εν λόγω μέτρων ή ο ίδιος μπορεί να τα λάβει, χωρίς να τηρήσει προθεσμίες, έως ότου η αρμόδια δικαστική αρχή αποφανθεί επί της κατά το άρθρο 37 της Συμβάσεως προσφυγής; »

6 Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 20 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, παρατηρήσεις επί των ερωτημάτων αυτών.

7 Με Διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 1984, το Δικαστήριο ανέθεσε την υπόθεση στο τέταρτο τμήμα.

8 Το άρθρο 39 της Σύμβασης έχει ως εξής:

« Κατά τη διάρκεια της προθεσμίας προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 36, και έως ότου εκδοθεί απόφαση για την προσφυγή αυτή, μπορούν να ληφθούν μόνο ασφαλιστικά μέτρα επί της περιουσίας του προσώπου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση.

Η απόφαση που εγκρίνει την εκτέλεση εμπεριέχει και τη δυνατότητα λήψεως των ασφαλιστικών μέτρων. »

9 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του πρώτου ερωτήματος, το εθνικό δικαστήριο ερωτά κατ' ουσία αν και μέχρι ποιο βαθμό οφείλει να ανατρέξει στις προβλεπόμενες από τα διάφορα εθνικά δίκαια διατάξεις που αφορούν ανάλογα μέτρα, προκειμένου να προσδιορίσει τους κανόνες που διέπουν τα ασφαλιστικά μέτρα που αναφέρονται στο παραπάνω άρθρο.

10 Με τα άλλα ερωτήματα που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο, το εθνικό δικαστήριο ζητεί ειδικότερα να πληροφορηθεί αν εφαρμόζονται επί των ασφαλιστικών μέτρων που αναφέρονται στο άρθρο 39 οι διατάξεις του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας που θεσπίζουν σε θέματα συντηρητικής κατασχέσεως τις ακόλουθες αρχές:

— οποιαδήποτε κατάσχεση του είδους αυτού πρέπει να εγκριθεί με απόφαση του αρμόδιου δικαστή, έτσι ώστε ο ενδιαφερόμενος διάδικος να μην μπορεί να προβεί απευθείας στην εκτέλεσή της,

— η συντηρητική κατάσχεση πρέπει να γίνει εντός ανατρεπτικής προθεσμίας που αρχίζει από την ημέρα κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος διάδικος είχε τη δυνατότητα να χωρήσει στη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων, και

— η κατάσχεση αυτή πρέπει, μετά την πραγματοποίησή της, να υποβληθεί σε διαδικασία επικυρώσεως.

Επί της εφαρμογής επί των ασφαλιστικών μέτρων του άρθρου 39 των διατάξεων εσωτερικού δικαίου που ισχύουν για ανάλογα μέτρα

11 Ως προς το ζήτημα αν ο δικάζων δικαστής έχει κατά κανόνα τη δυνατότητα να ανατρέξει στο εσωτερικό δικονομικό δίκαιο της χώρας του προκειμένου να καθορίσει τους ισχύοντες επί των ασφαλιστικών μέτρων κανόνες κατά το άρθρο 39, η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι διατάξεις του άρθρου αυτού είναι ελλιπείς. Ειδικότερα, κατά την Επιτροπή, ούτε το άρθρο 39 ούτε οιαδήποτε άλλη διάταξη της Σύμβασης περιλαμβάνουν κατάλογο των οικείων μέτρων, ενώ δεν διευκρινίζουν ούτε το είδος και την αξία των αγαθών που αφορούν ούτε τις προϋποθέσεις ισχύος τους ούτε τέλος τις προβλεπόμενες για την εκτέλεση και τον έλεγχο της νομότυπης εφαρμογής τους λεπτομέρειες. Η Επιτροπή θεωρεί ότι για τα ζητήματα αυτά, καθώς και για οιοδήποτε άλλο που δεν ρυθμίζει με ομοιόμορφο τρόπο η ίδια η Σύμβαση, ο εθνικός δικαστής δεν μπορεί παρά να εφαρμόζει τις συναφείς διατάξεις του κώδικα πολιτικής δικονομίας της χώρας του στις οποίες και παραπέμπει έμμεσα η Σύμβαση.

12 Η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου συμμερίζεται την άποψη της Επιτροπής και θεωρεί ότι το ζήτημα του πώς πρέπει να ασκείται η προβλεπόμενη από το άρθρο 39 εξουσία του εθνικού δικαστηρίου να διατάσσει ασφαλιστικά μέτρα εμπίπτει εξ ολοκλήρου στον τομέα του εσωτερικού δικονομικού του δικαίου. Δεδομένου ότι η Σύμβαση δεν περιλαμβάνει ειδικές διατάξεις, η εν λόγω κυβέρνηση θεωρεί ότι όλα τα ερωτήματα που θέτει το εθνικό δικαστήριο πρέπει να επιλύονται εφαρμόζοντας το δικονομικό δίκαιο της χώρας του.

13 Πριν δοθεί απάντηση στο συναφές ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου, πρέπει να εξεταστούν τα συμφραζόμενα του άρθρου 39, καθώς και ο επιδιωκόμενος από το άρθρο αυτό σκοπός.

14 Το άρθρο 39 περιλαμβάνεται στο τμήμα 2 του τίτλου III της Σύμβασης που έχει ως αντικείμενο την εκτέλεση σε συμβαλλόμενο κράτος των αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος.

15 Όπως έχει ήδη δεχτεί με την απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1984 το Δικαστήριο (υπόθεση 258/83, Brennero, Συλλογή σ. 3971), σκοπός της Σύμβασης είναι να περιοριστούν οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η εκτέλεση μιας δικαστικής απόφασης σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, προς το σκοπό δε αυτόν προβλέπεται μια πολυ συνο-

πτική διαδικασία για την έγκριση της εκτελέσεως, ενώ ταυτόχρονα παρέχεται στο διάδικο, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, η δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατ' αυτής.

16 Πάντως, η Σύμβαση περιορίζεται στη ρύθμιση της διαδικασίας βάσει της οποίας επιτρέπεται η εκτέλεση, χωρίς να θεσπίζει διατάξεις που αφορούν την ίδια την εκτέλεση, η οποία διέπεται, όπως έγινε δεκτό με την απόφαση της 2ας Ιουλίου 1985 (στην υπόθεση 148/84, Deutsche Genossenschaftsbank, Συλλογή σ. 1987), από το εθνικό δίκαιο του δικάζοντος δικαστή.

17 Μέσα σ' αυτή την αλληλουχία, το άρθρο 39 διέπει τα δικαιώματα του διαδίκου που ζήτησε και του επιτράπηκε η εκτέλεση κατά τη διάρκεια της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 36 για την άσκηση της προσφυγής και έως ότου εκδοθεί απόφαση για την προσφυγή αυτή.

18 Όπως προκύπτει από την πρώτη παράγραφο του άρθρου, ο ενδιαφερόμενος διάδικος δεν μπορεί κατά το χρόνο αυτό να προβεί σε εκτέλεση αυτή καθαυτή αλλά οφείλει, αν το κρίνει αναγκαίο, να περιοριστεί στη λήψη ασφαλιστικών μέτρων επί των περιουσιακών στοιχείων του διαδίκου, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση. Όπως ορίζεται στη δεύτερη παράγραφο του άρθρου, η έγκριση για τη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων απορρέει από την απόφαση περί εκτελέσεως.

19 Προφανώς, ο επιδιωκόμενος από την εν λόγω διάταξη σκοπός έγκειται στην παροχή υπέρ του διαδίκου, στον οποίο επιτράπηκε η εκτέλεση, αλλ' ο οποίος δεν μπορεί ακόμη να προβεί σ' αυτήν, ενός μέσου, χάρη στο οποίο αποτρέπεται το ενδεχόμενο ο διάδικος, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, να έχει εν τω μεταξύ διαθέσει τα περιουσιακά στοιχεία, με αποτέλεσμα να καθίσταται απρόσφορη, και μάλιστα αδύνατη, η επικείμενη εκτέλεση.

20 Εντούτοις, όπως και στην περίπτωση της εκτελέσεως αυτής καθαυτής, έτσι και για τα κατά το άρθρο 39 ασφαλιστικά μέτρα, η Σύμβαση περιορίζεται να θεσπίσει την αρχή, σύμφωνα με την οποία ο διάδικος που ζήτησε την εκτέλεση μπορεί να χωρήσει κατά το χρόνο που ορίζει το άρθρο αυτό, στη λήψη παρόμοιων μέτρων. Αντίθετα, η Σύμβαση αναθέτει στο δικονομικό δίκαιο του δικάζοντος δικαστή τη μέριμνα να ρυθμίσει οποιοδήποτε ζήτημα που δεν αποτελεί αντικείμενο ειδικών διατάξεών της.

21 Σημειωτέον, πάντως, ότι η εφαρμογή των διατάξεων του εσωτερικού δικονομικού δικαίου του δικάζοντος δικαστή δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να εμποδίσει την τήρηση των αρχών που τέθηκαν επί του θέματος, ρητά ή σιωπηρά από την ίδια τη Σύμβαση και ιδίως από το άρθρο 39. Ως εκ τούτου, το αν αυτή ή εκείνη η διάταξη του εσωτερικού δικονομικού δικαίου του δικάζοντος δικαστή εφαρμόζεται επί ασφαλιστικών μέτρων που έχουν ληφθεί δυνάμει του άρθρου 39, εξαρτάται από το περιεχόμενο της διατάξεως του εσωτερικού δικαίου και από το αν αυτή συμβιβάζεται προς τις αρχές που θέτει το προαναφερθέν άρθρο.

22 Από τα παραπάνω έπεται ότι στο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου δεν μπορεί να δοθεί γενική απάντηση, αλλ' αντίθετα πρέπει να εξεταστεί κατά περίπτωση αν οι αναφερόμενες στα λοιπά ερωτήματα του παραπέμποντος δικαστηρίου διατάξεις εσωτερικού δικαίου συμβιβάζονται προς το περιεχόμενο του άρθρου 39.

Επί της ανάγκης εκδόσεως ειδικής αποφάσεως που επιτρέπει τη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων

23 Με το δεύτερο ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν επί των λαμβανομένων δυνάμει του άρθρου 39 ασφαλιστικών μέτρων εφαρμόζεται η αρχή που ισχύει στην εσωτερική έννομη τάξη και σύμφωνα με την οποία, προκειμένου να προβεί σε συντηρητική κατάσχεση, ο ενδιαφερόμενος διάδικος οφείλει προηγουμένως να λάβει σχετική άδεια με ειδική απόφαση του αρμόδιου δικαστή.

24 Όπως ορθά υποστήριξε η Επιτροπή, το άρθρο 39 αποκλείει την περίπτωση ο διάδικος στον οποίο επιτράπηκε η εκτέλεση να πρέπει, προκειμένου να χωρήσει στη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων κατά το χρόνο που ορίζει το άρθρο αυτό, να λάβει ειδική άδεια του δικαστηρίου αποκλειστικά προς το σκοπό αυτό, ενώ κανονικά αυτό απαιτείται από το εσωτερικό δικονομικό δίκαιο του δικάζοντος δικαστή.

25 Το συμπέρασμα αυτό συνάγεται από την ίδια τη διατύπωση της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 39, σύμφωνα με την οποία η απόφαση που εγκρίνει την εκτέλεση « εμπεριέχει » και τη δυνατότητα λήψεως ασφαλιστικών μέτρων. Από την εν λόγω φράση προκύπτει ότι το δικαίωμα λήψεως παρόμοιων μέτρων βρίσκει έρεισμα στην απόφαση περί εκτελέσεως, με αποτέλεσμα να μη δικαιολογείται η έκδοση δεύτερης απόφασης, η οποία σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την ύπαρξη του δικαιώματος αυτού.

26 Άρα, στο δεύτερο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου προσήκει η απάντηση ότι κατά το άρθρο 39 της Σύμβασης ο διάδικος, που ζήτησε και του χορηγήθηκε η άδεια εκτελέσεως, μπορεί, κατά τη διάρκεια της προθεσμίας που προβλέπεται σ' αυτό, να χωρήσει απευθείας στη λήψη ασφαλιστικών μέτρων επί της περιουσίας του διαδίκου, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, χωρίς να χρειάζεται να λάβει ειδική άδεια.

Επί της προθεσμίας εντός της οποίας μπορεί να γίνει η εκτέλεση των ασφαλιστικών μέτρων

27 Με το τρίτο ερώτημά του το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν επί των κατά το άρθρο 39 ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εφαρμόζεται ο κανόνας που ισχύει στο εσωτερικό δίκαιο του δικάζοντος δικαστηρίου και σύμφωνα με τον οποίο τα ασφαλιστικά μέτρα εκτελούνται υποχρεωτικά εντός ανατρεπτικής προθεσμίας που αρχίζει από την ημέρα που καθίσταται δυνατό στον ενδιαφερόμενο διάδικο να προβεί στην εκτέλεσή τους.

28 Σύμφωνα με την υποστηριζόμενη από την Επιτροπή άποψη, η απάντηση επί του ερωτήματος αυτού συνάγεται από το ίδιο το κείμενο της πρώτης παραγράφου του άρθρου 39. Πράγματι, εφόσον η Σύμβαση ορίζει ότι « κατά τη διάρκεια της προθεσμίας προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 36, και έως ότου εκδοθεί απόφαση για την προσφυγή αυτή, μπορούν να ληφθούν μόνο ασφαλιστικά μέτρα », δεν μπορεί παρά να γίνει δεκτό ότι η δυνατότητα λήψεώς τους περιορίζεται κατά χρόνο από την εφαρμογή των διατάξεων του εσωτερικού δικαίου που προβλέπουν βραχύτερη προθεσμία.

29 Από τα παραπάνω έπεται ότι οι εν λόγω διατάξεις εφαρμόζονται στις περιπτώσεις εκείνες που εμπίπτουν στο άρθρο 39.

30 Ως εκ τούτου, στο τρίτο ερώτημα του εθνικού δικαστηρίου προσήκει η απάντηση ότι ο διάδικος στον οποίο επιτράπηκε η εκτέλεση μπορεί να λάβει τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 39 έως ότου λήξει η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής που προβλέπει το άρθρο 36 και, σε περίπτωση που έχει ήδη ασκηθεί προσφυγή, έως ότου εκδοθεί απόφαση επ' αυτής.

Επί της ανάγκης εκδόσεως αποφάσεως περί επικυρώσεως των ασφαλιστικών μέτρων

31 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου ερωτήματός του, το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν ο διάδικος που προβαίνει στη λήψη των κατά το άρθρο 39 ασφαλιστικών μέτρων οφείλει να ζητήσει σχετικά την έκδοση αποφάσεως περί επικυρώσεώς τους, όπως προβλέπεται από το εσωτερικό δικονομικό δίκαιο.

32 Επ' αυτού, η Επιτροπή θεωρεί ότι ούτε από το γράμμα ούτε από το σκοπό του επίδικου άρθρου αποκλείεται η απαιτούμενη απόφαση περί επικυρώσεως να επεκτείνεται και στα δυνάμει του άρθρου 39 λαμβανόμενα ασφαλιστικά μέτρα. Κατά την Επιτροπή, η a posteriori διαδικασία ελέγχου, όπως η προβλεπόμενη από το ιταλικό δίκαιο διαδικασία επικυρώσεως, συνιστά, λόγω του ότι τα ασφαλιστικά μέτρα επιτρέπονται αυτομάτως και χωρίς προηγούμενο έλεγχο εκ μέρους των δικαστικών αρχών, το μοναδικό μέσο για να αποφεύγεται ο κίνδυνος ασφαλιστικών μέτρων που είναι περιττά ή έχουν ληφθεί κακοβούλως.

33 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι οι προβλεπόμενες από το δίκαιο ορισμένων συμβαλλόμενων κρατών διαδικασίες επικυρώσεως αποσκοπούν σε a posteriori έλεγχο του βασίμου της απόφασης που επιτρέπει τη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων, λαμβανομένης υπόψη της κατά κανόνα συνοπτικής διαδικασίας που προηγείται της εκδόσεώς της.

34 Ο έλεγχος αυτός αποβαίνει αδικαιολόγητος και περιττός όταν πρόκειται για τα λαμβανόμενα βάσει του άρθρου 39 ασφαλιστικά μέτρα. Πράγματι, τα μέτρα αυτά επιτρέπονται όχι βάσει συνοπτικής διαδικασίας χορηγήσεως αδείας για τη λήψη τους, αλλά βάσει της έννομης συνέπειας που η Σύμβαση προσδίδει σε εκδιδόμενη σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος απόφαση.

35 Σημειωτέον επ' αυτού ότι το μοναδικό μέσο αμφισβητήσεως της απόφασης που επιτρέπει την εκτέλεση είναι κατά τη Σύμβαση η βάσει του άρθρου 36 αυτής ασκούμενη προσφυγή. Επομένως, αποκλείεται οποιοδήποτε άλλο μέσο που προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο του δικάζοντος δικαστή, έστω και αν περιορίζεται μόνο στο μέρος εκείνο της απόφασης που επιτρέπει σιωπηρά τη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων.

36 Ως προς το προβαλλόμενο από την Επιτροπή επιχείρημα ότι η a posteriori διαδικασία ελέγχου επιτρέπει την αποφυγή ενδεχόμενων αντικανονικών ή καταχρηστικών ενεργειών όταν εκτελούνται τα εν λόγω ασφαλιστικά μέτρα, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 39 δεν εμποδίζει το διάδικο, κατά του οποίου χωρεί η εκτέλεση των εν λόγω μέτρων, να ασκήσει ένδικα μέσα, προκειμένου να διαφυλαχτούν με τον ενδεδειγμένο τρόπο, μέσω των προβλεπόμενων από το εθνικό δίκαιο του δικάσαντος δικαστή διαδικασιών, τα δικαιώματά του που ισχυρίζεται ότι θίγονται με τα επίδικα μέτρα.

37 Ως εκ τούτου, στο δεύτερο σκέλος του πρώτου ερωτήματος του εθνικού δικαστηρίου προσήκει η απάντηση ότι ο διάδικος που έλαβε ασφαλιστικά μέτρα κατά το άρθρο 39 της Σύμβασης δεν οφείλει να επιτύχει την έκδοση αποφάσεως περί επικυρώσεώς τους, όπως προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο του δικάσαντος δικαστή.

Επί των δικαστικών εξόδων

38 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή, που υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται ν' αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με Διάταξη της 9ης Νοεμβρίου 1983 το Corte suprema di cassazione, αποφαίνεται:

1) Κατά το άρθρο 39 της Σύμβασης ο διάδικος που ζήτησε και του χορηγήθηκε η άδεια εκτελέσεως μπορεί, κατά τη διάρκεια της προθεσμίας που προβλέπεται σ' αυτό, να χωρήσει απευθείας στη λήψη ασφαλιστικών μέτρων επί της περιουσίας του διαδίκου, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, χωρίς να χρειάζεται να λάβει ειδική άδεια.

2) Ο διάδικος στον οποίο επιτράπηκε η εκτέλεση μπορεί να λάβει τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 39 έως ότου λήξει η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής που προβλέπει το άρθρο 36 και, σε περίπτωση που έχει ήδη ασκηθεί προσφυγή, έως ότου εκδοθεί απόφαση επ' αυτής.

3) Ο διάδικος που έλαβε ασφαλιστικά μέτρα κατά το άρθρο 39 της Σύμβασης δεν οφείλει να επιτύχει την έκδοση αποφάσεως περί επικυρώσεώς τους, όπως προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο του δικάσαντος δικαστή.

Bosco Pescatore

Koopmans Bahlmann O'Higgins

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Οκτωβρίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος

G. Bosco